

Hoezo nooit meer zeilen?

Zevenvoudig Nederlands zeilkampioen Miguel Karsters (34) stond op het punt zijn olympische ambities te verwezenlijken, toen een dronken automobilist frontaal op zijn auto inreed. De artsen zeiden dat hij nooit meer zou zeilen. Maar op de dag dat hij eigenlijk ontslagen zou worden uit het ziekenhuis, zat hij al weer in een zeilboot, samen met de beste mindervalide zeilers van Nederland. 'Ik heb nog nooit zulke gemotiveerde en ontspannen zeilfanaten meegemaakt. Mijn leven is totaal veranderd.'

tekst JASPER ROMBOUT fotos GEERT SNOELJER

Er zijn van die gebeurtenissen die je leven veranderen. Miguel Karsters kent ze. In 1996 verloor hij zijn vader en begin dit jaar was hij zelf bijna dood. "Het zijn de dingen die je nuchter maken, die de haastigheid van je leven relativeren," zegt hij, uitkijkend over het uitgestrekte water van de Braassemmermeer in Roelofarendsveen. Tot voor kort was Karsters een man met een plan. Een getalenteerde zeiler, kampioen geworden in verschillende zeilklassen, voor wie olympisch succes gloorde. Maar voor olympische ambities in de 49-klasse is meer nodig dan talent en doorzettingsvermogen. "Geld was het grote ding destijds. We moesten keuzes maken, de stuurman en ik. We hadden besloten dat ik me op mijn importbedrijfje zou richten. Er moest geld komen om verder te kunnen met onze droom. Om te

kijken of we met de grote jongens mee konden doen."

Begin 2005 zag het er nog allemaal rooskleurig uit, maar toen sloeg het noodlot toe. "Het gebeurde op 17 februari, om kwart voor zeven in de ochtend." Karsters weet het nog precies. Hij reed met zijn vriendin naar het zwembad, waar hij aan zijn conditie en enkele specifieke spiergroepen wilde werken. "We reden op een tweebaansweg. Ineens haalt een of andere debiel een vrachtwagen in. We zagen hem aankomen, maar konden niets doen."

Er volgde een enorme klap. De tegenligger boorde zich frontaal in hun autootje. "Vooral mijn vriendin was er slecht aan toe. Ze zat vast in het wrak."

Karsters wist meteen dat zijn zeilcarrière voorbij was. "Mijn heupbot stak uit op een

plek waar dat niet hoort. Ik ken mijn lijf ontzettend goed, zoals iedere topsporter.

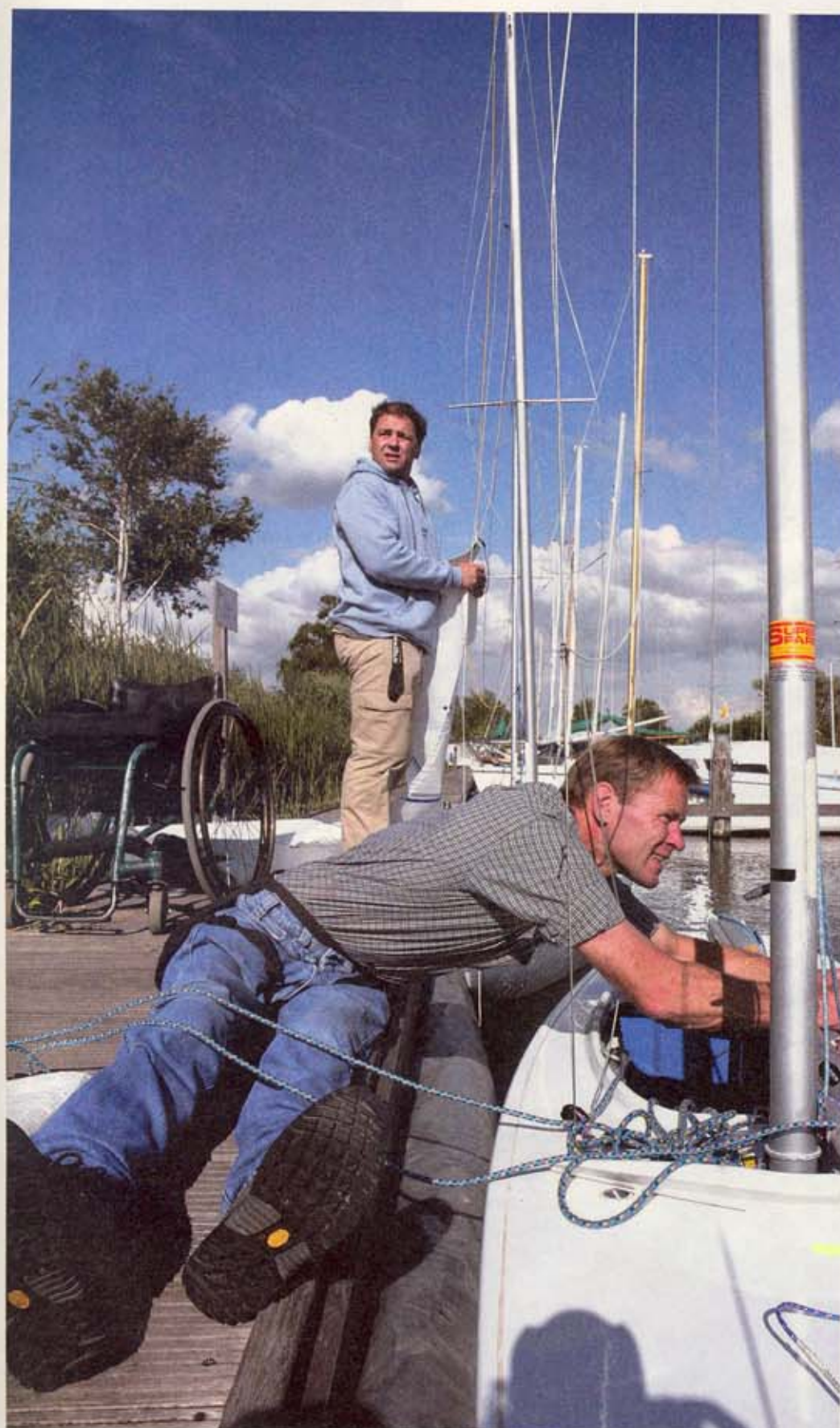
Dan weet je het. De droom is voorbij."

Karsters vriendin kon pas twee uur na het ongeval uit de auto worden losgeknipt door de brandweer, onder het toezien van de politie. "Een van de agenten vertelde mij dat we aan de dood waren ontsnapt. Als de impact tien centimeter naar links of rechts was geweest, waren we er niet meer geweest. Dan val je wel stil, als je dat hoort."

Karsters en zijn vriendin moesten in het ziekenhuis enkele operaties ondergaan.

"Dan krijg je dus een specialist aan je bed, maar die man kon mij weinig nieuws vertellen. De foto's die hij toonde, had ik in mijn hoofd al gemaakt."

Zijn heup was gebroken en de femur, het grote bot in zijn dijbeen, was uit de kom ge-

In de mindervalide olympische klasse mag Karsters niet zeilen. 'Daarvoor ben ik niet gehandicapt genoeg.'

knald. Pezen waren daardoor gescheurd, maar ook de ader die door het gewricht loopt en het been van bloed voorziet. Hij moest drie weken in het ziekenhuis blijven, maar al binnen een week mailde hij naar het Nederlandse mindervalide zeilteam. "Ik schreef ze dat ik mee wilde doen. Dat ik zat te springen om het water op te gaan."

Twee weken later melde hij zich in rolstoel op de steiger van de Braassemmermeer.

"Het was de dag waarop ik officieel uit het ziekenhuis ontslagen had moeten worden. In plaats daarvan zat ik naast een bootje met gedreven zeilers om me heen."

Wilskracht en een doel, zo omschrijft Karsters de bron van zijn energie. In het begin had hij 'donders veel moeite met de bootjes waarin zij varen'. Niet alleen steken die veel dieper, om te voorkomen dat ze met de mindervalide zeilers erin omslaan, ook de besturing en de controle over de zeilen zijn volstrekt anders. "Ik was gewend als een doller tekeer te gaan in een boot: van voor naar achter schieten, van links naar rechts; nu eens in de trapeze buiten de boot, dan weer bij de mast om aanpassingen te doen aan het grootzeil."

In een mindervalidenboot ligt dat wel even anders. De meeste zeilers die daarin stappen, hebben niet de beschikking over hun volle motoriek. Zij controleren hun boot met alleen hun voeten of alleen hun armen. Karsters kreeg langzaam de slag te pakken en straalde weer. "Zeilen is het fijnste wat er is. De vrijheid van het water. De snelheid die je zelf genereert met de natuurkracht van de wind: het is het geilste wat er is."

De contacten met zijn nieuwe teammaten bleken bovendien een bron van ware inspiratie te zijn. "Die gasten hebben helemaal niet het idee dat ze gehandicapt zijn. Ze benutten wat ze hebben en genieten veel meer dan de niet gehandicapte zeilers die ik heb meegemaakt. Meer ook dan ik zelf heb gedaan toen ik nog niet gehandicapt was."

Ook relativeerde de ontmoeting met olympisch zilveren medaillehouder Thierry Schmitter (dwarslaesie), André Rademaker van het Nederlandse olympische rolstoelbasketbalteam (been verloren na ongeluk) en Ruud Holsteyn (dwarslaesie) zijn kijk op zijn eigen 'beperkingen'.

"Het is maf: zij hebben stuk voor stuk zwaardere beperkingen dan ik en toch zijn zij zo sterk. Ik was al een nuchter mens, maar dit is een levensles."

Op de steiger, naast de kraan die de boten in het water tilt, wordt elke dinsdag druk gedold. "Hé looper," zo begroet Holsteyn, Karsters bij zijn bijnaam. Karsters is net van zijn krukken af en kan, mits voorzichtig, als enige lopen. "Hoe sta je ervoor?" grapt Holsteyn verder. Hij nipt, achterover geleund in zijn rolstoel, van een biertje. "Ik moet nog wel rijden, maar eentje kan wel." Het zijn de grappen zoals ze tussen minder validen gewoon zijn. "Humor is de beste relativerende factor," meent Karsters.

"Het gaat wel goed. Ik leer die boot beter en beter kennen. Hoeveel handelingen verricht jij eigenlijk om overstag te gaan?" vraagt Karsters. "Zeventien," antwoordt Holsteyn, terwijl hij zittend op de vloer de blokken onder een van de boten vandaan haalt. Karsters: "Dat moet sneller kunnen. Ik ga je kloppen vandaag."

Holsteyn: "Maar dat zijn zestien handelingen, de zeventiende is zwaaien naar jou." Met zijn rechterhand wuift hij over zijn schouder. "Touché," knikt Karsters.

Hoe de toekomst er voor hem uitziet, weet Karsters niet. Zeker is dat hij op termijn een nieuwe heup nodig heeft. "Met deze zal ik niet ver komen. En het houdt sowieso een keer op. Ik kan er in totaal twee keer een kunstheup in laten zetten en dan is het afgelopen. Ongeveer dertig jaar kun je daarmee vooruit, mits je rustig aan doet. Dan is het voorbij en zit ik mogelijk weer in een rolstoel."

Maar voorlopig blijft hij de competitiegericht zeiler. De man die zijn liefde voor het water en de wind wel van de daken wil schreeuwen. Dan fonkelen zijn ogen en droomt hij hardop over nog één echte wedstrijd in zijn oude vertrouwde 49-er. "Mischien als mijn eigen heup, of anders de eerste kunstheup aan vervanging toe is. Dat ik dan nog een keer het risico neem. Wow, dat zou het einde zijn."

In de mindervalide olympische klasse hoeft Karsters het niet te proberen. "Daarvoor ben ik niet gehandicapt genoeg," lacht hij schamper. "Dan moet ik eerst een been laten afzetten."

Het is pijnlijk voor hem. "Maar ik ben al lang blij dat ik een beetje kan lopen en vooral dat ik het water op kan. Op het water, in mijn boot, vergeet ik alles en doe ik wat ik het leukst vind. Zeilen is mijn leven, dat ontnemt die dronken klootzak mij niet."

'Op het water, in mijn boot, vergeet ik alles en doe ik wat ik het leukst vind.'